

РЕШЕНИЕ

№ 4874

гр. София, 21.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова
ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Георги Терзиев

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4282** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл. 208 - 228 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

С решение от 08.03.2021г., постановено по НАХД № 13815/2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 6-и състав е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 20-4332-001153/07.02.2020г. на Началник група към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което за нарушение по чл.137А, ал.1 ЗДвП на О. О. М., [ЕГН] е наложена глоба в размер на 50лв., на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 ЗДвП.

Срещу постановеното решение е подадена касационна жалба от О. О. М., чрез адв. Д. К., в която се изразява становище за неправилност и необоснованост на съдебното решение. Касаторът счита, че фактическата обстановка по случая не е изяснена и съдът не е обсъдил наведените в жалбата твърдения. Твърди, че посоченото в НП нарушение не е извършено. В условията на евентуалност се навеждат доводи за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Моли съда за отмяна на обжалваното решение. Претендира направените по делото разноски.

В съдебно заседание пред Административен съд София–град касаторът и ответникът не се представляват.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като провери служебно съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

При извършената служебна проверка в съответствие с разпоредбата на чл. 218, ал. 2 от АПК и с оглед правомощията на касационната инстанция, съгласно цитираната разпоредба, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Въззивният съд, след обсъждане на събраните доказателства, е приел за установено, че на 17.01.2020г., около 02:05 часа, жалбоподателят О. О. М. заедно със свидетеля С. С. Ф. се придвижвали с лек автомобил „М. АМГ Ц 43“, с ДК № СВ8448НВ, собственост на [фирма]. Автомобилът бил управляван от М. и се движил в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към „Ц. Освободител“. Пред БНБ А. С. С. – м.автоконтрольор към ОПП-СДВР, спрял за проверка водача на автомобила, тъй като същият управлявал лекия автомобил без поставен обезопасителен колан при наличие на такова оборудване.

Свидетелят С. съставил акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 136907/17.01.2020г., с който субсумирал нарушението под текста на чл.137А ЗДвП. Жалбоподателят възразил при връчване на АУАН. Не се възползвал от правото да депозира писмено възражение в срока по чл.44, ал.1 ЗАНН. Въз основа на АУАН било издадено наказателно постановление № 20-4332-001153/07.02.2020г. от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което за нарушение на чл.137А, ал.1 ЗДвП била наложена глоба в размер на 50 лв., на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 ЗДвП.

За да потвърди НП, СРС е приел, че при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обуславят отмяна на НП. Приел е, че посочените три броя нарушения са безспорно доказани и правилно е ангажирана административнонаказателна отговорност на нарушителя.

Решението е правилно.

В хода на административно -наказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което да е довело до накърняване на правото на защита на санкционираното лице. АУАН и НП са издадени от оправомощени за това длъжностни лица, в рамките на определената им компетентност и са били надлежно предявени и връчени на жалбоподателя. Притежават необходимото съдържание по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.

От приложените към административно наказателната преписка писмени доказателства, безспорно се установява, че посоченото в АУАН и в НП

административно нарушение е било налице.

Разпоредбата на [чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП](#) вменява задължение на водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, да използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани. Санкцията за неизпълнение на това задължение е предвидена в [чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП](#). Възраженията на касатора за липса на нарушение са неоснователни. Според хипотезата на [чл. 137а, ал. 2, т. 2 от ЗДвП](#) освободени от задължението за ползване на обезопасителен колан са лицата, чието физическо състояние не позволява неговото използване. За физическо състояние, което не позволява на лице – водач на МПС, да използва обезопасителен колан, следва да се приеме само състояние, при което поради обективни причини (стоящи извън субективните възприятия и желания на лицето) е невъзможно да се постави колан или поставянето на такъв би застрашило здравословното му състояние.

От данните по делото не се установяват и твърденията в жалбата за нарушения на съдопроизводствените правила. Правилно е установена фактичката обстановка, изводът на съда за доказаност на нарушението и неговото авторство, е съобразен със събраните писмени и гласни доказателства. Съгласно законовата разпоредба на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, а от страна на касационния жалбоподател не е оборена тази доказателствена сила на акта. Не се доказва, че по отношение на него са били налице изключенията, визирани в разпоредбата на чл. 137А, ал. 2 от ЗДвП. Моторното превозно средство, е било в движение и водачът му – О. О. е бил поставен обезопасителен колан при наличие на такова оборудване.

В случая, правилно първоинстанционният съд, след като е съобразил тежестта и характера на нарушението, е преценил, че следва да потвърди НП с цел да се осъществят функциите на административното наказание, свързани със специалната и генерална превенция.

Съдът намира, че санкционната норма е приложена правилно, наложената санкция е във фиксиран размер, поради което на административнонаказващия орган не е предоставено правото да преценява размера ѝ. Извършеното нарушение не сочи на по-малка степен на обществена опасност, отколкото обикновените случаи от този вид, поради което не може да бъде приложена разпоредбата на [чл. 28 от ЗАНН](#).

На основание на изложеното съдът приема, че решението на Софийски районен съд е правилно и законосъобразно постановено, и като такова следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, VII-ми касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 08.03.2021г., постановено по НАХД № 13815/2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 6-и състав

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.